

Educativ • Distractiv • Un motiv
sa rescriem vacanta

Educativ • Distractiv • Un motiv
sa rescriem vacanta

Is there anybody going to listen to my story? Beatles

A fost odata ca odata.

Intr-un tinut de munte, nu mai mare decat orasul acesta, traiau un zmeu de basm si un balaur de poveste. Cei doi isi aveau locul in inima Padurii de Miazanoapte, departe de casele oamenilor, care se aflau in Padurea de Miazazi.

Cine isi croia drum pe la casa balaurului? Nu, nu erau nicidecum oamenii, ci erau niste pasari pribegite, ale caror aripi nu mai puteau sustine zborul neintrecut al fal, fal, fal-ului spre Tarile Calde. Balaurul in loc sa le inghita in valvataia parei de foc, le oferea gazduire si le dadea cateva lectii de zbor. Le invata ca apropierea de flacara soarelui era mult mai periculoasa decat apropierea de flacara unui balaur. E drept, de flacara singurului balaur, pentru ca alti balauri chiar nu mai ramasera pe fata pamantului. Drept rasplata pentru bunatatea nebanuita a balaurului, pasarile, cand se intreau, il luau cu ele in Tarile Calde. Pana intr-o zi, cand cuprins de caldura tinuturilor, balaurul hotari sa nu se mai intoarca in Padurea de Miazanoapte.

Zmeul nici nu afla despre disparitia lui, el fiind un tip mai morocanos, pe care balaurul il considera de speta joasa si nu il tinea in preajma sa. Pe la casa zmeului, aflata in dosul casei balaurului, nu treceau pasari sau alte vietati, trecea doar un om, care se furisa ziua in amiaza mare spre Padurea de Miazanoapte, un poet: cioc, cioc. Bocanitari se auzeau apropiindu-se puternic: boc, boc. Zavorul se trage si o mana lata, cu o piele asemanatoare cu pielea unei soparle, il prinde cu putere pe poet. Hass, hass, ...paraira oasele poetului. Il puse, apoi, cu mare grija intr-un pahar de sticla. Aflat la loc sigur de suflarea grea a zmeului, poetul se sprijini intr-o .....doara.

Poetul se afla de bunavoie la casa zmeului, nefiind acolo obligat de imprejurari. Acesta isi propusese de ceva timp sa il faca pe zmeu sa creada in propria sa existenta pentru ca zmeul credea despre sine ca e....un basm.

„Pe marginea de sus a lumii, priveste-n scobitura luna// peste grumaji de vant si soare/prin vagauni, peste ogoare/ascuns in munte sta un zmeu”

Infuriat peste masura de poezia Poetului, care nu avea altceva mai bun de facut decat sa pribegasca cu cuvintele si de care zmeul se cam saturase, oricat de dragut incerca sa se arate dincolo de firea sa morocanoasa, isi uita de grija cu care il pusese pe acesta in paharul de sticla si il slobozi in slava cerului. Tuna si fulgera de doua ori:

-Am sa-ti arat eu poetule cine e luna si cine sunt EU.

Asa ca Poetul se trezi asezat intr-o barca ca o coaja usoara de nuca, trasa de un fir invizibil.

-Aici sa sezi pana ma voi razgandi.

Leganat usor de barca stralucitoare, Poetul adormi, fara frica sau grija, si in vis se facea ca vede o mare de picioare. Si in marea asta de picioare, el cauta nebuneste un cap. Da, un cap deoarece auzise de zicala din batrani : Unde ti-s picioarele acolo iti va sta si capul. Si, cum capul sau era pe umeri si picioarele la locul lor, amenintarea sigur nu era pentru el, ci pentru zmeu. Va trebui sa il gaseasca neaparat pe zmeu si sa-l previna pana nu era prea tarziu. Zis si facut, se ridica in capul oaselor si dadu drumul la barca tinuta de firul invizibil si asa naviga prin marea de picioare. Nu il gasi pe zmeu, dar nu gasi niciun cap.

Cand se trezi, Poetul dadu, insa, peste un cap mare, cu un ranjet neinteles pe buzele groase care sorbeau dintr-un pahar de sticla.